

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ἐκδοτικοῦ τοῦ Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν ὄργανον, ἐπιθετικὸν εἰς τὴν γέρον ἡμῶν ὑπερβολῆς καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐξωτερικὴ ... δρ. 16.— Ἐξωτερικὴ ... δρ. 10.— Ἐξωτερικὴ ... δρ. 10,50 Ἐξωτερικὴ ... δρ. 5,50 Δι' ἀποδομῆς ἀρξάνται ἐπὶ τῆν ἐκδοτικὴν ἀγορῆν.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ Τῶ 1879 ἸΑΡΥΘΗ — ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐξωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερ. λεπτ. 46 Φύλλα ἀποφωτισμένων ἐπιθ. Βασιλῆς λεπτ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριαιῶν 88, παρὰ τὸ Βασιλειεῖον Ἔτος 48ον.— Ἀριθ. 8

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου 1921

Ἔτος 48ον.— Ἀριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ὁ Γιάννης στεκόταν πάντα στὴν ἴδια θέση, ἀλλὰ βλέποντας τὸν Ἀρχιστράτηγον νὰ διευθύνεται σ' αὐτόν, ἔβλεπε ἕνα βήμα πίσω, ἔπαισε κι αὐτὸς στὴν ἀκτῖνα τοῦ φακιοῦ κι ὁ Διμουριεὶ σταμάτησε ἐκπληκτός: τί ἐγύρευε στὸ στρατόπεδο αὐτὸ τὸ παιδί μ' ἕνα σπαθὶ στὸ χέρι;

— Ἐ! τί κάνεις ἐσύ ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

— Ἄν καὶ σαοτισμένος λιγάκι, ὁ Γιάννης θυμήθηκε. ὅλες τίς ὁδηγίες τοῦ Μπέλ-Ροζ καὶ πῆρε ἀμέσως στάση στρατιωτική: ἴσως, μ' ἐνωμένες τίς φτέρνες, τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ ἕνα τοῦ χέρι νὰ κρατῆ μπροστὰ τὸ σπαθὶ ὀρθίον, καὶ τὸ ἄλλο νὰ κλυμαῖ στὸ πλεῦρον.

— Στρατηγέ, ἀποκρίθηκε, βγήκα γιὰτι ἀκουσα τουφεκιές κι ἐνόμισα πὼς ἦταν Πρώσσοι.

Ὁ Διμουριεὶ κι ὁ Στανζέλ ἔβλεπαν τὰ γέλια.

— Κι' ἀρπάξες ἀμέσως τὰ ὅπλα σου;..

— Φυσικά!

— Καλὰ, παιδί μου, εἶπε ὁ Διμουριεὶ, χαϊδεύοντας τὸ Γιάννη στὸ μάγουλο. Ἄλλα μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς ἤσυχα. Δὲν ἦσαν παρὰ μιὰ μικρὴ ἀψιμαχία μεταξὺ περιπέλων.

— Κρίμα! ἔκαμε ὁ Γιάννης, χωρὶς νὰ θέλῃ.

Οἱ δύο στρατηγοὶ χαμογέλασαν.

— Εἶσαι γενναῖος, βλέπω! εἶπε ὁ Διμουριεὶ. Πίσω χρῶν εἶσαι;

— Δώδεκα, στρατηγέ.

— Κι' ὀνομάζεσαι;

— Γιάννης Κορδινισκῆ.

— Εἶσαι τυρπανιστῆς στὸ Ἐννάτο;

— Μάλιστα, στρατηγέ!

— Καλὰ! Δὲν θὰ ξεχάσω

τὸνομά σου. Εἶσαι καλὸς στρατιωτικός. Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς.

Κι' ὁ Διμουριεὶ μὲ τὴ συνοδεία τοῦ ἐξακολουθῆσε τὴ νυκτερινὴ του περιπολία. Ὁ Γιάννης γύρισε νὰ πλαγιάσῃ, κατευχαριστημένος πρὸς τοῦ μιλίτου ὁ Ἀρχιστράτηγος καὶ μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο ὄραματα μαχῶν.

Πῶς ἀνυπομονοῦσε νὰ ἰδῇ μιὰ καὶ στὴν πραγματικότητα! Ἄλλα περνοῦσαν οἱ μέρες χωρὶς νὰ παρουσιάζεται τέτοια εὐκαιρία. Γιατί ἀρὰ γες; Φοδῶταν ὁ ἔχθρος νὰ προσβάλῃ τὸ γυρὸ ἐκεῖνο Γραν-Πιρέ;

Εἶχε πανέναν ἄλλο σχέδιο καὶ τὸ ἔβλεπε ἐπίτηδες;

Τὸ βέβατο εἶναι, ὅτι ὡς στίς 10 τοῦ Σεπτεμβρίου δὲν ἐγένετο καμμιά ἀληθινὴ μάχη. Μόνο ἀψιμαχίες προφυλακῶν, μικροεπιθέσεις, πρὸς οἱ Γάλλοι τίς ἀπέκρουαν εὐκόλα.

Στίς 11 τοῦ μηνὸς ἐγένετο μιὰ γενικὴ ἐπίθεση ἐκ μέρους τοῦ ἔχθρου, πρὸς αὐτὴ ἀποκρούθησε ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἀλλὰ οὔτε τώρα δὲν εἶχε τύχη ὁ Γιάννης. Γιατί δὲν ἔλαβαν μέρος στὴ μάχη, παρὰ τὰ συντάγματα τοῦ Μιραντᾶ καὶ τοῦ Στανζέλ. Τὸ Ἐννάτο, ἂν καὶ πῆρε τὰ ὅπλα του ὅπως ὅλος ὁ στρατός, ἔμεινε γιὰ ἐπικουρία πρὸς δὲν ἐχρειάσθηκε.

Ὡστόσο ὁ Γιάννης, ἀνεπαρκῆς ἕνα βράχο, μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὴ μάχη ἀπὸ μακριά. Στὴν ἀρχὴ, μερικοὶ πρωσσικοὶ λόγοι ἀνέβηκαν στὰ ὑψόμενα τοῦ Σαιν-Ζουβέν, γιὰ νὰ κυριεύσουν τὴ θέσιν ἐξ ἐφόδου.

Σὲ λίγο, ἀπὸ τὰ ὄχυράματα, ξεφύτρωσαν τὰ μεγάλα κινεζοῦλα τῶν Γάλλων στρατιωτῶν. Κι' ἀμέσως ἐγένετο μιὰ ἐπίθεση μὲ τὴ λόγχη, πρὸς ἀνάγκασε τὸν ἔχθρον νὰ καταβῇ πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο εἶχε ἀναίθε.

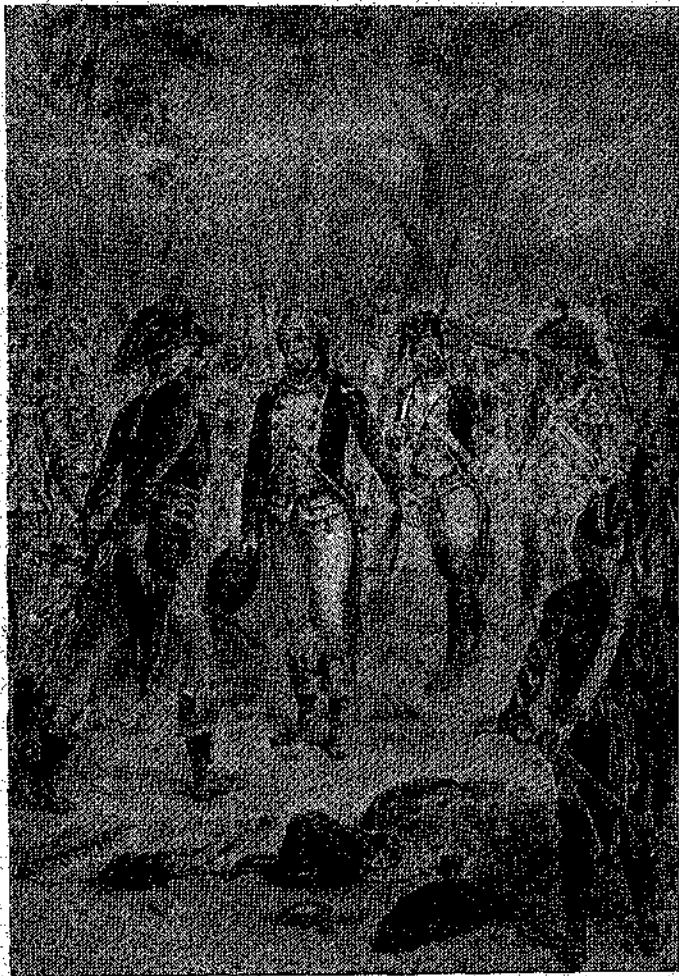
Ὁ Γιάννης χειροκράτησε τὴ νίκη μ' ἐνθουσιασμό.

— Δὲν θάρθῃ λοιπὸν κι' ἡ δική μας σειρά; εἶπε στὴν καντινιέρα, ἀφοῦ τελείωσε ἡ μάχη.

— Θάρθῃ, τοῦ ἀποκρίθησε ἡ Καστορίνα καὶ γιὰ σένα, μικρὸς μου, ὅσο κι' ἂν ἀργήσῃ, θάναί πάντα νωρίς...

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ὁ Γιάννης πρὸς ἀνυπομονοῦσε. Ἀψιμαχικοὶ καὶ στρατιωτῆς τοῦ Ἐννάτου ἀρχισαν νὰ βρίσκουν πολὺ βχληρὴ αὐτὴ τὴν ἀπραξία.

— Δὲν ἀξίς τὸν κόπο νὰ

«Μεταφέρουμε τὸν νεκρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μας...» (Σελ. 50, στ. α').

κουβαληθώμα εδω-πέρα! μουμαυρίζε ε Μπέλ-Ρόζ. Καλά ήμαστε και στο Παρίσι.

— Τρώγαμα τουλάχιστο! είπε ο δεκα-νέας Ρουζάρ.

— Δε με νοιάζει για το φαί, είπε ένας τυμπανιστής. Μά να μ'ας χρησιμοποήσουν! Έγώ βαρβήθηκα να περιμένω. Γιατί, αλή-θεια, δεν μ'ας αφήνουν να τούς ριχτούμε και να τούς γυρίσουμε στην Πρωσία μία για πάντα;

Ναι, δεν τούς ένοιωσε για το φαί, αν και πραγματικώς δεν ήταν άφθονο κεί-πάνω. Πόσες φορές δλόκληρα τάγματα έμειναν νηστικά! Ο πατριωτισμός όμως νικούσε την πείνα. Αδριο ήτρωγαν διπλά. Και γελώντας, οι στρατιώτες έλεγαν:

— Σφίγγουμε το λουρί μας μιά τρύπα περισσότερο και τελειώνει.

Πρέπει να ξέρετε, παιδιά μου, πως ο τακτικός εφοδιασμός ενός στρατού είναι ίσως το δυσκολώτερο πράγμα του κόσμου.

Πρώτο, πρέπει να υπάρχουν τρόφιμα, που δεν υπάρχουν πάντα· δεύτερο, πρέπει να υπάρχουν χρήματα, για να αγοράζονται τα τρόφιμα αυτά· και τρίτο, το σπουδαιό-τερο, πρέπει να μεταφέρονται και να μοι-ράζονται στα διάφορα σώματα του στρα-τού, χωρίς αργοπορίες και καθυστερήσεις, — πράγμα που απαιτεί μεγάλη τάξη κι ένα πλήθος αμάξια και αλογα.

Αυτό έζηγεί και την απραξία του πρωσι-κού στρατού ύστερ από την κατάληψη του Βερντέν. Σ'αυτή την πόλη είχ' άγρια-τακτοήσει τάρτοποιεία του και φοδόνανε νάπομακρυνθ'η πολύ από το κέντρο του έ-φοδιασμού του.

Σήμερα, τάρτοποιεία εκστρατείας, στη-μένα σε ειδικά αμάξια, τρέχουν πίσω από τα στρατεύματα και μπορεί να π'η κανείς ότι ψήνουν το ψωμί τρέχοντας. Έπειτα ή ανακάλυψη του ατμού εύκόλυνε σημαν-τικά τις μεταφορές· οι σιδηρόδρομοι· έλατ-τώνουν τις αποστάσεις και μιά ατμομηχα-νή μπορεί να αψη βάρος αφάνταστο.

Αλλά την εποχή εκείνη, και τα τρό-φιμα ήταν σπάνια, και χρήματα δεν είχε ή Κυβέρνηση, κι' οι δρόμοι ήταν σε κακή κατάσταση, κι' οι βροχές σε λίγο θα τούς έφερναν σε χειρότερη. Γι' αυτά όλα οι καθυστερήσεις των εφοδιοπομπών κι' έκο-μένως οι νηστείες του στρατού ήταν πρά-γμα συνειθισμένο. Ήταν όμως καθαυτό ήρωϊκή ή εποχή εκείνη και κανένας δεν παραπονιόταν. Ο ίδιος ο αρχιστράτη-γος έδινε το παράδειγμα της καρτερίας και της λιτότητας. Τον έβλεπαν να ύπα-γορεύη διαταγές στους αξιωματικούς του, προγεμιαίνοντας δλόένα μ' ένα κομματι ξερόψωμο και διατηρώντας δλη του την εύθυμία. Γι' αυτό οι στρατιώτες το εύρι-σκαν απλούστατο να τον μιμνήνται.

— Ο Δυμουριέ σήμερα σφίγγει την κοιλιά του, έλεγαν γελώντας. Προγευμα-τίζει μ' ένα κρομμύδι. Ας κάμουμε και μες το ίδιο.

Μόνο ο Γιάννης, πρέπει να το πούμε, δεν έμεινε ποτέ πεινασμένος, γιατί στα-μάζε της Κατερίνας ύπ'ήρχαν πάντα τρό-φιμα φυλαγμένα γι' αυτόν.

Στις 13 του Σεπτεμβρη, το πρωί, ο μικρός τυμπανιστής, φρέσκος κι' εύδιαθε-τος, καθόταν σταμάζε και μιλούσε ήσυχα με τη Λίζα για τις βουτυρωμένες φέτες που τούς είχε μοιράσει προ όλιγού ή Κα-τερίνα, όταν είδε να περνά ο συνταγμα-τάρχης Βερναρδέ.

Συνομιλούσε πολύ ζωηρά μ' ένα νέο αξιωματικό από την ακολουθία του Δυ-μουριέ κι' ο Γιάννης τον άκουσε να λέη:

— Αλήθεια λοιπόν, κυριεύθηκε το Κρουά;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα. Ο στρα-τηγός το έμαθε προ όλιγου από ένα χω-ρικό, που πέρασε το δάσος κι' έφερε την είδηση. Τα στρατεύματά μας υποχώρησαν στο Σαιν-Πουλιέ.

— Μά τότε κινδυνεύουμε να κυκλω-θούμε!

— Έννοείται! Κι' ακριβώς για να ξα-ναπαρέτε αυτή τη θέση, φεύγετε με το στρατηγό Σαζό.

— Ναι, ναι, είναι ανάγκη. Το Κρουά πρέπει να ξαναγίνη δικό μας. Τι άφροσύνη να έμπιστευθούν αυτό το πέρασμα 'ς ένα στρατό έντελώς άναπαρη!

— Κι' εγώ αυτό λέω. Αλλά το κακό έγινε και πρέπει τώρα να διορθωθ'η. Ο-ρίστε τη διαταγή σας.

— Ευχαριστώ. Χαίρετε!

— Χαίρετε! Καλή επιτυχία!

— Αυτή τη φορά τελείωσαν τα ψέμ-ματα! φώναζε ο Γιάννης, αφήνοντας τη φέτα του και τρέχοντας ίσια στη σκηνή του.

Σε μιά στιγμή ντύθηκε κι' ώπλισθηκα. Ήταν ο πρώτος στρατιώτης στο Ένωκτο που έτοιμάσθηκε για την πορεία και για τη μάχη.

Το σύνταγμα συναθροίσθηκε κι' ο Βερ-ναρδέ έδωσε 'ς όλους τις διαταγές του.

Η πορεία εκείνη, μέσ' από το δάσος, στο πλευρό του έχθρου, έπρεπε να γίνη με τη μεγαλύτερη προσοχή. Περισσότερο παρά ποτέ, οι προφυλακές έπρεπε να κά-νουν το χρέος τους. Οι στρατιώτες θα περπατούσαν όσο το δυνατό άθόρυβα. Καμ-μια όμιλία δεν ήταν συγχωρημένη. Από-λυτη σιωπή.

Και το Ένωκτο ξεκίνησε, ακολουθού-μενο από άλλα δυο τάγματα, που ο Δυ-μουριέ είχε προστάξει να τον ενοχύσουν. Ο στρατός αυτός, που τον διοικούσε ο στρατηγός Σαζό, πήγαινε νάνακτήση τη χαμένη θέση του Κρουά-ά-Μπουά.

Το ήπικό, από πέντε ήδες ουσάρων του Σαμποράν, ανέγνευε στα πλευρά του πεζικού, ακολουθώντας την ακολουθία. Και μιά άλλη ήλη ουσάρων περιτοχιζε τέσσερα κανόνια των όκτώ, που είχαν ξεκινήσει.

Αλλά, καθώς είπαμε, οι δρόμοι ήταν σε κακή κατάσταση. Πολλές φορές τα κανόνια χώθηκν στις λάσπες κι' οι στρα-τιώτες υποχρεώθηκαν να ξεχθούν στους τροχούς για να τα ξεκολλήσουν. Τα κάρρα με τα τρόφιμα δεν μπόρεσαν να ακολουθή-σουν. Κι' ύστερ από δώδεκα ώρων περι-πέτεωδη πορεία, το σύνταγμα κατόρθωσε να φθάση στο Βουζιέρ τάλλο πρωί.

Έπειδή οι στρατιώτες, κατακουρασμέ-νοι, δεν μπορούσαν να κάμουν την ίδια ήμέρα τις δυό λούγες που τούς έχωρίζαν από το πέρασμα, ο Σαζό άφησε την επί-θεση για την επαύριο.

Στις 14 του Σεπτεμβρη, στις τρεις το πρωί, ξεκίνησε από το Βουζιέρ με το από-σπασμά του από πέντε χιλιάδες άνδρες.

Σε λίγο ή εμπροσθοφυλακή απάντησε τους Αυστριακούς κι' έπεσαν οι πρώτες τουφεκιές. Το Ένωκτο άνοιξε τη μάχη. Και για πρώτη φορά ματωχευρίσθηκε το νέο σύ-στημα της άρτιας φάλαγγος, που έμελλε νάντικαταστήση σε λίγο την καθιε-ρωμένη τακτική.

Γιατί πρέπει να ξέρετε, παιδιά μου, πως ίσασε τότε, οι στρατιώτες πήγαιναν στη μάχη κολλημένοι σχεδόν ο ένας με τον άλλον ή, όπως το έλεγαν, κατά φά-λαγγα πυκνή. Οι αξιωματικοί μπο-ρούσαν έτσι να έπιτηρούν και να διευθύ-νουν καλύτερα τους άνδρες τους· μα το κακό ήταν που μόνο ή πρώτη κι' ή δεύ-τερη γραμμή μπορούσαν να πυροβολούν. Οι κατοπινές, άπ' αυτή τη έποψη, ήταν άχρη-στες· κι' εκτός άπ' αυτό, ή πυκνωση του στρατεύματος το έκανε πολύ εύπρόσβλητο.

Μιά σφαίρα κανονιού άξαρνα, — κανονιού της έποχής εκείνης, έννοείται, — μπορού-σε να σαρώση ένα δλόκερο στοίχο από δέ-κα στρατιώτες· και σε τέτοιες περιστάσεις, ο λοχίας περιοριζόταν να προστάξη:

— Πυκνώσατε τας τάξεις!

(Έπειτα συνέγεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΣ ΧΟΡΟΣ

Σερνόντανε τα φύλλα τα ξερά Στο πόδια μου με κλάμματα και σιόνους, Και μέσ' τη γύμνια, με γυρισμένους κλώνους Σιγούσανε τα δέντρα θλιβερά.

Ω; φέρτε εδω βιολιά, βιολιά ήηρά, Να χύσουνε τους ηηλεμένους τόνους, Να θυμηθούνε πάλι τα δεινρά Τάηρόνια, να ξεχάσουνε τους πόνους.

Έλάτε! Δόστ' εδω μιά συναυλία! Κι' όταν θα φύγη αυτή ή μελαγχολία, Ίσως γάρθουνε οι αρχαίτες των θεές, Κι' ανάμεσα στους γέρικους κορμούς των, Ίσως χορεύουν πάλι τους χορούς των, Μ' άπόκοσμες, εύρανες ματιές....

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Όσες φορές γύριζε άπ' έξω ο παππούς μας, και τον ρωτούσε ή μητέρα που ή-τανε, άπαντούσε σχεδόν πάντοτε:

— Έρχομαι άπ' το λείψανο.

Η μητέρα τον ρωτούσε από ποιά λεί-ψανο, ο παππούς άπαντούσε κι' άρχιζε μιά συζήτηση άναμεταξύ τους: Τις περισσό-τερες φορές έβρισκαν την καταγωγή του μακαρίτη κι' ανακάλυπταν ένα συγγενή του, με τον όποιο θάχαμε βέβαια κι' έμεις κάποια συγγένεια. Γιατί ο παππούς γνώ-ριζε στην πατρίδα όλο τον κόσμο και ά-μέτροτοι ήταν οι μακρουνι και κοντινοί συγγενείς μας. Ήταν άδύνατο να περά-σουν τρεις-τέσσερες ήμέρες γραμμής, χω-ρίς ο παππούς, γυρίζοντας άπ' έξω, να π'η τό: «Έρχομαι άπ' το λείψανο».

Έμεις τα παιδιά είχαμε μάθει τη συνήθειά του αυτή, και όσες φορές έβγαίνε έξω και τον παρακάλουσαμε να μ'ας πάρη κι' έμεις, ο παππούς μ'ας άπαντούσε:

— Μά πηγαίνω στο λείψανο.

Αυτή ή απάντηση δεν μ'ας έδειλίαζε. Έπιμένουμε, και μπρός στην έπιμονή μας, για να ξεφύγη ο παππούς, άναγκάζόταν να υποσχεθ'η πως, άμα θα γύριζε, θα μ'ας έφερε κάτι.

Και γύριζε πάντα με κάτι στο χέρι, προωρισμένο για μ'ας.

Γι' αυτό ή στιγμή που γύριζε ο παππούς ήταν για μ'ας στιγμή εύτυχίας. Μέσ' στο νού μας ο παππούς ήταν ο άνθρωπος που έφερε τη χαρά, ήταν ο ίδιος ο άγγελος της εύτυχίας. Μά κι' όσες φορές μ'ας ά-πειλούσε κάτι άσχημο και κακό, όσες φο-ρές βρισκόμαστε κατηγορούμενοι μπρός στη μητέρα ή στον πατέρα για ό,τιδήποτε σφάλμα ή ζημία, ο παππούς ήταν τότε ο άγγελος της σωτηρίας· σε νάταν ο φυσι-κός μας προστάτης και συνήγορος, επενέ-βαινε πάντα με το χαμόγελό του το άγα-θό, ή μητέρα ή ο πατέρας υποχωρούσαν πάντα, κι' ο κίνδυνος εξαφανιζόταν σε μαγικά.

Ηρθε όμως καιρός που ο παππούς μ'ας έφυγε.

Δεν ξέραμε έρεϊς τα παιδιά το λόγο που μ'ας έστέρησε τον παππού. Ξέραμε μόνο πως πήγε στο σπίτι του θείου μας, του γιού του, που ήταν υπάλληλος στην Αθήνα· καταλαβαίναμε πως ο παππούς είχε φύγει μακριά.

Στην αρχή δοκιμάσαμε μιά πικρή άπα-γοήτευση. Μ'ας φάνηκε πως είμαστε πιά έρημα στον κόσμο κι' άποστάτευτα.

Ένα πρωί εξαφηνό λάβαμε ένα δέμα άπ' την Αθήνα· είχε μέσα δώρα για ό-λους μας. Χαρήχαμε υπερβολικά και μ'ας φάνηκε σε νάταν πάλι ο παππούς κοντά μας.

Έγώ, σαν πιά μεγάλος, έπιασα να τού γράψω ένα γράμμα για γά τον ευχαρι-

στήσω από μέρος όλων των παιδιών. Μό-λις κατόρθωνα να γράψω τις ιδέες μου. Σαν τελείωσα έδωσα στον πατέρα το γράμ-μα να το δ'η. Το διάβασε μ' ένα χαμόγε-λο στα χείλη. Μου το ξανάδωσε και μόντε:

— Για πές του, πηγαίνει άκόμη στα λείψανα, και πέρα στην Αθήνα;

Και γέλασε. Η μητέρα, που τη στιγμή εκείνη περνούσε άπ' το δωμάτιο, γέλασε κι' αυτή καθώς τ'άκουσε.

Έγώ πικράθηκα. Μου φάνη πως ο παππούς προσάλλονταν άπ' την κουδέντα αυτή του πατέρα. Χωρίς ν' άπαντήσω, έ-κλεισα το γράμμα μου.

Περάσαν πολλές μέρες, κι' άγαλία-ά-γάλια ή άγωνία που είχα να λάβω άπάν-τηση του παππού, ξεθύμανε μέσα μου, χω-ρίς να λάβω τέτοια.

Περάσαν δυό μήνες κι' ο παππούς δε μ'ας έγραψε. Μόνο ο θεός, γράφοντας στη μητέρα, έπρόσθετε στο τέλος ξερά: «ο πατέρας ύγιαίνει».

Η μητέρα δεν έφυρε κάποια άησυ-χία που άρχιζε να αισθάνεται, κι' έμεις τα παιδιά συνηθίσαμε σιγά-σιγά και στην άησυχία αυτή, όπως συνηθίσαμε τότε 'ς όλα.

Τέλος ήρθε ένα πρωί, που ήτανε προωρι-σμένο να σκεπάση με λύπη το σπίτι μας. Ο θεός έγραψε πως ο παππούς ήταν άρ-ρωστος βαρεια. Η μητέρα έτοιμάσε τα πράγματά της για να φύγη άμέσως μόλις θα λάβαινε άνησυχαστικά νέα.

Θυμάμαι πως μέσα στο παιδικό μου μυαλό ήτανε σκοτάδι και μέσ' στο σκοτάδι μιά λέξη χοροπηδούσε σε διάβολος. Ο παππούς είχε άρτηριοσκληρωση. Αυτή ή λέξη μου ξεσχίζε την καρδιά, σκληρή και κακιά, σε να ήτανε αυτή ή ψυχή και ή σάρκα της δυστυχίας.

Οι μέρες περνούσαν άργά και λυπημέ-να. Ο θεός μ'ας έγραφε κάθε μέρα· πότε «καλύτερα» έλεγε, πότε «τά ίδια». Η μητέρα δεν είχε φύγει ακόμα.

Ένα άλλο πρωί, δεν είχε περάσει βδομάδα, ο πατέρας ήρθε νωριότερα άπ' την ώρα του.

Κάτι φοβηθήκαμε.

Σε λίγο άκούσαμε τη μητέρα να κλαίη. Άμέσως έννοήσαμε κι' ή λύπη μ'ας επλά-κωσε την καρδιά.

Σε να περιμεναν άνυπόμονα από πολλών καιρό τα δάκρυά μου πίσω από τα μάτια μου, ξεσπασαν τώρα άκράτητα. Αίσθανό-μουνα την ανάγκη να κλάψω άτέλειωτα. Έκλαψα, έκλαψα, — πρώτη φορά με την άληθινή λύπη στην καρδιά μου.

Άμυδρά θυμάμαι πως μέσα στα κλάμ-ματά μου, άκουγα στο δίπλανο δωμάτιο την υπρέτρια, που έλυνε τις βαλίτσες, που είχε έτοιμάσει ή μητέρα για το πε-ριττό πιά ταξείδι.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ,

[Ο κ. Ζαχαρίας Α. Παπαντωνίου, καθώς σας είπα την άλλη φορά στην Αλληλογραφία, έξέ-δωσε ένα βιβλίο με ποιήματα για παιδιά, τονι-σμένα από το μουσικοσυνθέτη κ. Γεώργιο Λαμ-πέλε. Είναι από τα ωραιότερα, και ίσως τα ωραιότερα ποιήματα, που γράφηκαν στην Ελλάδα για παιδιά. Από το θαυμάσιο αυτό βιβλίο, — «Τα Χελιδόνια» ο τίτλος του, — άναθι-κόσων, κατά την ύπόθεση που σας έδωσα τότε, μερικά κομμάτια. Και πρώτα-πρώτα, ένα μέρος από την άπέρωση του ποιητού στη μήμη του άδελφού του, του ζωγράφου Αθανασίου Παπαντωνίου, καθηγητού της Σχολικής Έργο-γραφίας, που είναι κι' αυτή έν άληθινό ποίημα. — Σ.π.Δ.]

Αδελφέ,

Μου έδωσες τη βαθύτηρη κληγή που μοροδύσε να δώση ή άγάπη. Σου δίνω αυτούς τους στίχους.

Έρω πως ασίτηρός θα είσαι μέσα στην άμορφία που ε'χ'η. Όμως άξιώσε τους μ' ένα βλέμμα καλοσύνης. Ήθελα να δώσω σε κάποιον λίγο τραγούδι, όπως ο πατέ-ρας μας τα γράμματα, δάος σου τη γραμμή και το χρομό. Κοινό συναίσθημα, άδή-γηση και τους τρεις κοντά στην ήλικία που δεν την άγγιζε άκόμα το κακό.

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

Ένας κόκορας δλόσπρος με ψηλό λαιμό, καμαρόνει και φουσκώνει και λιλά φορεί, και θαρρεί πως το κατέτσι μόλις τον χωρεί.

Άμα βρη κανένα σπόρο μέσα στην αλλη, το κεφάλι του σηκώνει και το διαλαλεί, να το μάθουνε σε δύση και σ' άνατολή.

Τη στιγμή που σουλατσάρε με το βήμα άργό, «δεν ξαναείδα, λέν οι κότες, τέτοιο στρατηγό. Μά κι' ο ίδιος συλλογιέται: «Μωρέ τ' είμαι γά!»

Εάνω βλέπει ένα γερόκι. Άχ! την ώρα αυτή το βαρύ περπατήμα του έχει μπερδευτή, κι' άστραπη μες στο κατέτσι τρέχει να κρυφ'η.

Ο ΠΕΥΚΟΣ

Ένας πεύκος μες στον κάμπο γέροντα ο φαχός. Στέκει εκεί πρωί και βράδυ μοναχός.

Έχασε μεγάλους κλώνους, έμαθε πολλά. Ζη διακόσια τόσα χρόνια στοργουλά.

Άκουσε τα καρποφύλλια, είδε άρματαλούς, πέρασε πολέμους, μπόρες κεραυνούς.

Μά βαστάει σάν παλιόκι όσο κι' έν γερό, κι' άγνατεύει πέρα ό; πέρα τα βουνά.

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Ένας κουβάς τριπέλης, μιά φουά, όπου έβγαζε νερό πριπί και βράδυ, να έβδινθη ζητούσε το πηγάδι, χτυπώντας το δάξια κι' άριστορά.

Και τούβλεγε μιά στάρνα: «Φουοκάρ, γυροβίε το πηγάδι να χαλάσης όπου έχει τέτοια πέτρινα πλευρά; Την κόκα σου θα σπάσει!»

Ζ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΙΡΕ, Ο ΠΟΛΙΤΗΣ!

Αγαπητοί μου,

ΥΡΙΩ από μιά κηδεία, μιά με- μάλη κηδεία που μάζεψε στον Ά- γιο Κωνσταντί- νο, ότι πιο επί- σμηό και πιο

διαλεχτό έχει η Αθήνα. Ποιος κηδεύεται με τόσο κόσμο, με τόσο πομπή, με τόσο τιμή, με τόσο λατρεία; Ένας άνθρωπος που του άξιζε ένας άνθρωπος που τον ονόμαζαν τον δέν θα ξεχαστή ποτέ: Ο Νικόλαος Πολίτης. Από ζώντας, η Ποίηση, — η Μούσα που καθιερώνει τις αξίες, — το έ- στησε κήρυκα το βωμό του. Πολύ πριν προσ- φωνήση τον νεκρό στην εκκλησιά μ' ένα ωραίο έλεγχο ο ποιητής Σιλίης, ένας άλ- λος, ο μεγαλύτερος από τους ποιητές μας, ο Κωστής Παλαμής, τον ύμνησε στους «Πατέρες» του. Το μεγαλύτερο, το ά- ληθινά εμπνευσμένο αυτό ποίημα βρισκε- ται μές' στους «Βωμούς», που φάνηκαν το 1915. Έσ' αυτό ο Παλαμής μιλεί για όλους εκείνους που προηγήθηκαν στη δη- μιουργία μιάς νέας πνευματικής Ελλά- δας, για όλους τους «πατέρες» της και- νούργιας μας ποίησης και φιλολογίας: Για τον Κορνάρο του κρητικού Έρωτακτού, για τον Σολωμό, τον Ρήγα, τον Βηλαρά, τον Πολυλά, τον Κάλδο, τον Βαλαωρίτη, τον Ψυχάρη. Και για τον Νικόλαο Πολίτη. Δεν ήταν βέβαια ποιητής. Μά ήταν ένας σοφός, που με την εργασία του εδούθησε την ποίηση. Έτσι απλά και πεζά σ'ε το λέω εγώ. Ακούστε όμως πώς το λέει κι' ο ποιητής. Διχόβασε αυτό τον έξοχο ύμνο στον Πολίτη και στο Έργο του, από τους «Βωμούς» του Παλαμή:

«Χαίρε, ο Πολίτης, ο Σοφός! — Η αυγή ροδογελοῦσε. — Στάραγμαμένο, στο κλειστό παλάτι, βαρῦς ὕπνος — το γέρο καταχώνιαζε το βασιλιά: το Μῦθο. — Και γύρω του νυχτερευτές και λιθανίστρες γύρω — θρησκείες, λατρείες: και οί βωμοί λογῆς και σά σδυσιμένοι. — Και τὰ πορτο- παράθυρα τῶσ' παλατιῶσ' τάνοιγες — και μπάξιος μέσα τῆς ζωῆς το φῶς και τὸν αἶρα — και λές τοσ' Μῦθου! Ἐδύπνησε! και λές τοσ' Ρῆγα: Μίλα! — ἔμπνα και να ἡ

Παρόδοση και να ἡ Νεραΐδα, μίλα! — Και ξεσκαπάζεις τῆς κρυφῆς λιγύλοης Παροιμίας — τὰ γαλαματιῶσ' πρόσωπο, νόη- μα, φωνῆ τῆς δίνεις. — Και τῆς καρδιῆς μας τῆν καρδιά μας δείχνεις: τὸ Τραγοῦ- δι, — τὸλόδροσο, τὸ πιο διορφο ρηγοῦπολο και κρῆζεις: — Ακούστε το πῶς κελαι- δεῖ και δῶστε το πῶς πᾶσι!»

Έ, τώρα ξέρετε το Έργο του Νικο- λάου Πολίτη του Σοφού; Ξεθάψε, ξεσκά- λισε, μελέτησε το Μῦθο και μπορούμε να πούμε πῶς αυτός ἔδωσε τῆ νεοελληνι- κῆ Μυθολογία. Τὰ παραμῦθια, οί παρα- δόσεις, οί θεοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ βρή- καν στον Πολίτη ἕναν ἀκόματο συλλεκτῆ, ἕνα φωτισμένο μελετητῆ, ἕναν ἀπαράμι- λο ἐξηγητῆ και ταξιθέτη. Το ἴδιο ἔκαμε για τῆς Παροιμίας, τὸ ἴδιο για τὰ Δημο- τικά Τραγοῦδια. Ήταν ὁ μεγαλύτερος λαο- γράφος τῆς ἐποχῆς μας. Ἀληθινά δημιουργικός στην ἐπιστῆμη του. Παρου- σίασε τὸ Νεώτερο Έλληνα μὲ ὅ, τι βαθύ- τερα σκέπτεται και πιστεύει και μ' αὐ- τούς τούς μῦθους, μ' αὐτῆς τῆς παροι- μίας, μ' αὐτὰ τὰ τραγοῦδια, ἔδειξε τὸ σύν- δεσμοῦ τὸν ἐνώνει με τὸν Ἀρχαίο. Ἐστῆσε τῆ Ρωμισοῦνη πλάι στην Έλλά- δα, με τῆν ἴδια βασιλικῆ πορφύρα σκεπα- σμένες και τῆς δύο. Και μ' αὐτὸ τὸν τρό- πο εδούθησε, ὅσο κανένας ἄλλος, τῆ νεο- ελληνικῆ ποίηση και φιλολογία. Γιατί ἐ- πρόσφερε στον ἑλληνα ποιητῆ, στον ἑλλη- να λογοτέχνη, τὸ πιο πολύτιμο ὕλικό: αὐ- τὰ τὰ θεμέλια που βασίζουν ἀκλόνητα τὰ ἔργα τῆς φαντασίας.

Μπορεῖ κανεῖς να φαντασθῆ, ἂν μιά τέτοια ἐργασία γίνεται με λίγο κόπο! Δεν πιστεύω να ἐργάσθηκε στην Έλλάδα, να ἐκοπίασε ἄνθρωπος περισσότερο ἀπὸ τὸν Πολίτη. Στῆ γενιά τῶν χαλκευτέ- ρων ἦταν ὁ πρῶτος. Πέθανε ἑβδομήντα χρονῶν, μὰ μπορούμε να πούμε πῶς πέ- θανε νέος. Γιατ' ἦταν ἀκόμα 'ς ὄκη του τῆν ἀκμή, 'ς ὄλη του τῆ δρῆση. Ὡς τῆν τελευταία του ἡμέρα ἐργαζόταν. Κι' ὄχι μόνο στην ἐπιστῆμη του. Ήταν καθηγη- τῆς τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας και τῆς Λαογραφίας στὸ Πανεπιστήμιο, πρῶτος τῆς Λαογραφικῆς Ἐταιρείας, Πρῶτος τῆς Ἀρχαιολογικῆς. Πρῶτος τοῦ Παρ- νασσοῦ. Θεῶμα πῶς τὰ πρόφταινε τόσα, χωρῆς κἀφῆν στιγμή τῆς ἀγαπημένης του μελέτης, χωρῆς να περνᾶ χρόνος που να μὴ φανῆ ἕνα συγγραμματα δικό του, — πότε μια τέλεια συλλογή, πότε μιά θαυμασία μελέτη. Ὅλα κἀφῆν βιβλιοθήκη γεμίζουν τὰ συγγραμματα που ἀφίνει ὁ Νικόλαος Πολίτης.

Ὁ Σοφός... Πολλούς τούς εἶπαν σο- φούς, ὅταν τὸν Πολίτη ὅμως δὲν ἦταν κι' ἄλλος. Ἀπάνταστο τὸ τί εἶχε διαβάσει στῆ ζωῆ του! Μοῦ ἔκανε τῆν ἐντύπωση πῶς δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα που να μὴν τὸ ξε- ρῆ αὐτός ὁ ἄνθρωπος! Και στὰ φιλολογι- κα ἀκόμη, τὰ πιο ἰδιαίτερα, τὰ πιο εἰδικά,

κνεῖς μας δὲν ἦταν πὶο ἐνημέρος ἀπὸ τὸν ἐπιστῆμονα αὐτὸν. Μιά φορά, για πο- λὸν καιρό, ἔγραφε στὸ περιοδικό «Ἐστία» τῆν παρῶσμία πνευματικῆ κίνηση, φιλο- λογικῆ, ἐπιστημονικῆ, φιλοσοφικῆ, καλλι- τεχνικῆ. Έ, τέτοια στήλη δὲν ξαναφάνη- κε 'ς ἑλληνικό περιοδικό. Γιατί μόνο ἕ- νας, ὁ Πολίτης, μπορούσε να τῆ γράφῆ με τόση ἐνημερότητα.

Ἀργότερα, για λίγο καιρό ὅμως, ἔκαμε και διευθυντῆς τῆς «Ἐστίας». Ήταν ἀ- κριβῶς ἡ ἐποχῆ που πρωτάρχισα κι' ἐγὼ να δημοσιεύω διηγήματα στὸ περίφημο ἐ- κείνο περιοδικό. Και τὰ πρῶτα χρήματα που κέρδισα ἀπὸ τῆ φιλολογικῆ μου ἐργα- σία, τὰ πῆρα, ἕνα βράδυ, στὸ γραφεῖο τῆς «Ἐστίας», ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πολίτη.

Ἄλλ' ἀξίζει να σᾶς διηγηθῶ ἐκτενέ- στερα αὐτῆ τῆν ἀνάμνησή μου. Και θὰ τὸ κάμω στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ἄλλὰ και σὲ κάποιο ἀπ' αὐτὰ τὰ νη- σιά, εἶτε ἀκατοικητο, εἶτε κατοικημένο, ἡ ζωῆ θὰ ἐξασφαλιζόταν, ἡ σωτηρία θὰ ἦταν βέβαιη και, ποῖος ξέρει, ὁ γυρισμός στην πατρίδα, ἀργά ἢ γρήγορα, θὰ γινό- ταν...

Ἐπειτα, ἀπὸ τῆς 27 τοῦ Σεπτέμ- βρη, ἡ βάρκα, που τῆν ἐσπρωγνε νότιος ἄνεμος, εἶχε προχωρήσει πρὸς τὰ βορει- νά, καθόλου ἀπίθανο ἡ γῆ ἐκείνη που εἶ- χαν ἰδῆ, νῆνῆκε στην ἀυστραλιανῆ ἡπειρῆ και, ἂν εἶχαν τύχη, στην Τασμανία, στη Βικτωρία, ἢ στη μεσημβρινῆ Αὐστραλία. Ὡς ἔφθαναν εἶσι στὸ Χόμπαρτ-Τάουν, στὸ Μέλμπορν ἢ στην Ἀδελαΐδα και θὰ σω- ζόνταν. Ἄν ὅμως ἡ βάρκα ἀραζε στὸ δυ- τικό μέρος, στὸν ὄρμιο τοῦ Γεωργίου ἢ στὸ ἀκρωτήρι Λαϊβίν, ὅπου θάπαντοῦσαν ἀγρικανθρώπους, δὲν θάταν χειρότερα... Στῆ θάλασσα εἶχαν τοῦλάχιστο τῆν ἐλ-πίδα να παντηήσουν κανένα πλοῖο γὰ τῆν Αὐστραλία ἢ για τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ.

— Το βέβαιο εἶναι, εἶπε ὁ Φρίτες στῆ γυναῖκα του που εἶχε καθῆσι κοντά του, πῶς τῶρα εἶμαστε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τῆ Νέα-Ἐλβετία, ἑκατοντάδες λεῦγες...

— Βεβαίωτατα, ἀποκρίθηκε ἡ Τζένου. Εἶναι ὅμως κἀτι τί, που βρισκόμαστε τῶ- ρα κοντὰ σὲ μιά στεριά ὅποιαδήποτε. Ὅ, τι ἔκαμε ἡ οἰκογένειά σου στῆ Νέα Ἐλβετία, ὅ, τι ἔκαμα ἐγὼ στὸν Ἀναμμένο Βράχο, γιατί δὲν θὰ μπορούσαμε να τὸ ξανακάνοιμ' ἐκεῖ... Ὅσα περάσαμε ὡς τῶρα, μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα να βασίζο-μαστε στὸ θάρρος μας και στῆ δραστηριό- τητά μας.

— Κι' ἂν λιποψυχοῦσα ποτὲ, τὰ λό- για σου, ἀγαπητῆ μου Τζένου, θὰ μ' ἐγ- καρδίωαν!... Ὅχι, δὲν θὰ χαθοῦμαι! Εἶ-

χουμε και καλούς συντρόφους. Ὁ ναύκλη- ρος εἶναι ἄνθρωπος που μπορεῖ να μᾶς βοηθήση σημαντικά. Κι' ὁ πλοίαρχος, ἕνα γίνῃ καλά...

— Ὡς γίνῃ! εἶπε ἡ Τζένου με βεβαί- βτητα. Αὐτός ὁ περὶτός θα τοῦ πᾶσι. Ἄμα βρεθοῦμε σὲ στεριά, θὰ μπορούμε και γὰ τὸν περιποιοῦμε καλύτερα. Ὡ, θὰ γιαιτρευθῆ ὁ πλοίαρχος Γκούλδ και θὰ ξαναγίνῃ ὁ ἀρχηγός μας.

— Να ἰδοῦμα, εἶπε τότε ὁ Φρίτες, θὰ μᾶς προσφέρῃ αὐτῆ ἡ γῆ ὅ, τι μᾶς χρειά- ἔεται... Δεν τῆς ζητῶ βέβαια τίναθα τῆς Νέας-Ἐλβετίας ἀλλὰ τοῦλάχιστο να ἔ- χουμε να τρώμε και, τὸ κυριώτερο, να μὴν πέσοιμα στὰ χέρια ἀγρικανθρώπων... Καλύτερα τότε να βγαίναμα σὲ κα- νένα ἔρημο ξερονῆσι!... Στὰ νερά του θὰ βρῖσκαμε ψάρια, στῆς ἀμμου- διές του κοχῶλια και στοῦς βρά- χους του ἴσως πουλιά... Ὡς μπο- ρούσαμε να νεφοδιασθοῦμα και, ἀπὸ ἔξκουραζόμαστε μιά-δύο ἑβδομά- δες, ἀπὸ γίνονται καλά κι' ὁ πλοῖ- αρχος, θὰ κάνουμε πανία για να βροῦμα καιμιά ἀκτῆ πὶο φιλό- ξενη... Ἡ βάρκα μας εἶναι γερῆ κι' ἔχουμε καλὸ καπετάνιο να τῆ διευθύνῃ.

— Πῆς τα αὐτὰ και στοῦς ἄλ- λους, ἀποκρίθηκε ἡ Τζένου. Πρέ- πει να τὰκούσουν, για να μὴ χά- σουν τὸ θάρρος τους!

— Το θάρρος δὲν τούς ἔλειψε στιγμή, ἀγαπητῆ μου Τζένου! Κι' ἂν τούς ἔλειπε, ἐσὺ θὰ ἦσουν ἀρκετῆ να τούς τὸ ξαναδώσης!

Και πραγματικῶς ὅταν οἱ τρεῖς γυναῖκες με τὸ μικρὸ Μπόμπη ἦταν φυλακισμένες στην καμπίνα τους, στὸ φοβερό ἐκεῖνο «Φλόγκ», ποῖος ἄλλος τούς ἔδινε θάρρος κι' ἐλπίδα ἀπὸ τῆ Τζένου, τῆ δυνατῆ Ἀγ- γλιδα, που εἶχε ζῆσι μονάχη τῆς στὸν Ἀναμμένο Βράχο...

Ἡ ἀκτῆ που εἶχαν ἰδῆ, ὅ, τι κι' ἂν ἦταν, παρουσίαζε ἕνα σπουδαῖο πλεονέκτημα. Δεν ἦταν σάν τῆν ἀγνωστῆ Νέα-Ἐλβετία, που ποτὲ δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὰ νερά τῆς τὰ ἐμπορικῆ πλοῖα. Ἀπεναντίας, εἶτε στῆ μεσημβρινῆ Αὐστραλία ἀνῆκε, εἶτε στην Τασμανία, εἶτε σὲ κανένα ἀρχιπέλαγος τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ ὄση τῆς θὰ ἦταν σημειωμένη στοῦς ναυτικούς χάρτες.

Ἄλλὰ ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ ἐλπίδα τους, πῶς ἀπὸ κεῖ μπορούσε να τούς πάρῃ κα- νένα πλοῖο, ὁ Φρίτες κι' οἱ σύντροφοί του μελαγχολοῦσαν, συλλογιζόμενοι πῶση ἀπό- σταση θὰ τούς ἐχόριζε ἀπὸ τῆ Νέα-Ἐλ- βετία... Ἐκατοντάδες λεῦγες βέβαια, ἀπὸ τὸ «Φλόγκ», μιά ὀλάκαιρη ἑβδομάδα, ἔτρεχε πρὸς τὰνατολικά... Κι' ἂν ἡ τύχη τούς καταδικάζε να ζῆσουν πολὺν καιρό στην ἀκτῆ ὅπου πῆγαιναν τῶρα, τί λύπη

και τί ἀπελπίσια θὰ αἰσθανόνταν οἱ ἄλλοι, που τούς περιμεναν ἐκεῖ-πέρα!

Αὐτὸ δὲν ἔπαυαν να συλλογιζονται, ἔξ- χυνόντας ἀκόμα και τούς κινδύνους που τούς φοβῆριζαν τῆν παρούσα στιγμή.

Ήταν στῆς 13 τοῦ Ὀκτωβρη. Ὁ «Ἐπι- φῆς», ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, εἶχε φύγει ἀπὸ τῆ Νέα-Ἐλβετία, με τῆν ὑπόσχεση να ξαναγυρίση τῶρα. Στὸ Φελεσενγῆρ, ὁ κύ- ριος κι' ἡ κυρία Ζερμάττ, ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζᾶν, ὁ κ. κι' ἡ κυρία Οὐόλστον, ἡ Ἀν- να, μετροῦσαν ὀλοένα τῆς ἡμέρας και τῆς ὥρας... Να, ὄλοι θὰ περιμεναν τὸ γυρισμό τοῦ «Ἐπιφῆ», θὰ τὸν παραφύλαγαν να προβάλλῃ ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύ- τικῆς-Ἐλπίδας, θὰ ἐπρόσχεαν νακούσουν

«Ὅλοι θὰ περιμεναν τὸ γυρισμό τοῦ «Ἐπιφῆ»...» (Σελ. 61, στ. 6)

τις κανονίες του, για να τοῦ ἀποκριθοῦν ἀπὸ τὸ νησί τοῦ Κερχαρία... Τι θᾶ- λεγαν που δὲν τὸν ἔδλεπαν;... Πῶς βρή- κε ἴσως ἐναντίους ἄνεμους, ἢ πῶς δὲν μπόρεσε να φύγῃ ἀπὸ τῆν Ἀγγλία τῆν ἐποχῆ που ἦθελε. Ἄλλὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορούσαν να πιστέψουν πῶς τὸ πολεμικό πλοῖο εἶχε ναυαγήσει!...

Ἄλλὰ ὑστερ' ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, ἀ- πὸ τῆ τελειωμα τῆς ἐπισκευῆς του στὸ Κα- πτῶν, ὁ «Ἐπιφῆς» θὰ παρουσιαζόταν βέ- βαια στὰ νερά τῆς Νέας-Ἐλβετίας... Οἱ οἰκογένειες Ζερμάττ κι' Οὐόλστον θὰ μά- θαιναν τότε πῶς οἱ δικοί τους εἶχαν φύγει με τὸν «Φλόγκ», που δὲν εἶχε φθάσει ἀ-

κόμα... Γιατί;... Δεν θὰ φανταζόνταν τότε πῶς τὸ μικρὸ ἐμπορικὸ καράβι εἶχε χαθῆ σὲ καμμία ἀπὸ τῆς φοβερῆς ἐκεῖνης τρικυμίας τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ και πῶς ποτὲ δὲν θὰ ξαναἔδλεπαν τούς ἐπιβάτες του;

Τελειοπάντων, αὐτὰ θὰ συνέβαιναν στὸ μέλλον. Ἄλλὰ τὸ παρὸν παρουσίαζε ἀκό- μα μεγάλες δυσχερείες, κι' αὐτῆς ἔπρεπε τῶρα να συλλογιθοῦν.

Ἀπὸ τῆ στιγμή που ὁ Φραγκίσκος εἶδε στεριά, ὁ ναύκληρος προσπαθοῦσε να διευ- θύνῃ τῆ βάρκα κατὰ τὸ βορῆζ, που δὲν ἦ- ταν και τόσο εὐκόλο, γιατί δὲν εἶχε πυ- ξίδα. Ἡ θέσῆ τῆς γῆς ἐκείνης προσδιο- ρίσθηκε ἀπὸ τὸ Φραγκίσκο κατὰ προσέγ- γιση. Ἄν διαλυόταν τοῦλάχιστο ἡ διμῆ- χλη, ἂν φωτιζόταν ὁ βορεινός ὀρι- ζωνας, θάταν πὶο εὐκόλο να διευ- θυνθοῦν. Δυστυχῶς, ἕνα πυκνὸ πα- ραπέτασμα τοῦς ἔκρυβε ἀκόμα τῆ στεριά, που θάπείχε, κατὰ πρόχει- ρους ὑπολογισμούς, τέσσερες ἢ πέν- τε λεῦγες.

Ἡ κωπηλασία ὡστόσο ἦταν πε- ριωρισμένη. Ὁ Φρίτες, ὁ Φραγκί- σκος κι' ὁ Τζέιμς κωπηλατοῦσαν μ' ὄλη τους τῆ δύναμη. Ἄλλὰ ἦ- ταν ἐξαντλημένοι, ἡ βάρκα τους εἶχε βαρὸ φορτίο και θὰ χρειαζό- ταν ὀλάκαιρη ἡμέρα για να διαγύ- σουν ἐκείνη τῆν ἀπόσταση.

Τὸ καλὸ ἦταν που ὁ αἶρας εἶχε πέσει. Γιατί ἂν δυνάμωνε ὁ βορῆς, θὰ τούς ἐσπρωγνε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τῆν ἀκτῆ, που πολεμοῦσαν να πλη- σιάσουν.

Ὡς τὸ μεσημέρι, μόλις και με- τὰ βίας εἶχαν κάμει μιά λεῦγα. Ἄλλὰ στῆς δύο τὸ ἀπόγευμα, ὁ Τζᾶν Μπλόκ ἐβῶναξε:

— Σηκώνεται αἶρας!... Ὁ φλό- κος μας μόνος θὰ κάνῃ καλύτερη δουλειά ἀπ' τὰ κουτιά.

Πραγματικῶς, εἶχε σηκωθῆ ἡ αἶ- ρας νοτιοανατολικά. Μὰ τόσο δύνα- τος ἀκόμα, ὥστε ὁ Φρίτες εἶπε πῶς δὲν ἔπρεπε ναφήσουν τὰ κουτιά.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ναύκλη- ρος ἂς μὴν ἀφήσοιμα τὰ κουτιά, ὡς τῆ στιγμή που θὰ δυναμώση αὐτός ὁ αἶρας και θὰ μᾶς βγάλῃ ἴσα στῆ στεριά!

— Μὰ που εἶναι;... ρώτησε ὁ Φρίτες, τοῦ κάκου προσπαθύντας να διαπεράση τὸ παραπέτασμα τῶν ἀτμῶν.

— Μπροστὰ μας, χωρῆς ἄλλο!

— Εἶσαι βέβαιος, Μπλόκ;

— Μὰ που ἄλλοῦ μπορεῖ να εἶναι, παρὰ ἐκεῖ-πίσω ἀπὸ τῆν καταραμένη αὐτῆ διμῆχλη!

— Αὐτὸ θέλομα και μεῖς, εἶπε ὁ Τζέιμς Οὐόλστον, ἀρκεῖ ὅμως να τὸ θέ- λουμε;

Ὡστόσο ὁ αἶρας ἀργῆσε να δυναμώση.

(Ἔσται συνέχεια)

φρέην.—τὸ Κλεροπόπουλο τοῦ 21 με Κατεργαροῦλαν, Δροσοσταλιδῶ, Τροφανίαν.—ἡ Κατεργαροῦλα με Χαρουμικῆ, Σαβίην Ἑλληνοπούλαν.—ἡ Χοσουλῆ με Καυλίαν, Βιολετῶν τοῦ Ἄγγοῦ, Μίς Ντόλλο.—ὁ Διοχῆς με Ἀρελῆ Γυμνασιῶν.—Κατεργαροῦλαν, Κατεργά ην, Ἡλιόκρον, Κρόνον, Γορίλλαν, Ἐδνικῆ Ἐνότητα, Μικρομύραν.—ἡ Ζαίρα με Μασοῦ, Μενεξῆν, Σορελίαν, Χανουριάμ.—ἡ Πισσοῦ ἢ Καρδία με Ναυτιῆς Λέοβ, Συραῶν δὲ Μπερζεράν, Καλαίαν, Δουλοδὶ, Λουπενάκη, Καρβαβέλαν, Καρβέλιαν, Απιδάνον, Σμυρνοπούσαν.—ἡ Παιτάρια τῶν Ράσον, με Κρόνον, Ἰδαῶδ; Ἑλλάδα, Καμλίαν, Δελῆν, Φωφῆν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τὸν φίλους της: Κόσταν Ζιζάνη (ἔλαβα κ' ἐξέτισα τὰς παραγγελίας σ' ὑ ἐχάριστό πολὺ καὶ περιμένω) Ἀπερσάνην Γαλήνην (δὲν ἔλαβα ἀκόμα τίποτε) Μίσην Ζίζαν (καὶ ὅπως ἔχει τὴ «Μαργαρίδια» δὲν εἶχαν πεταχθῆ σὺ καλῶς ἢ γὰρ φύλαγμα, γὰρ νὰ γίνωσι κὺ γλυκὰ ...) Δημ. Σ. Κόν., (Ἰταλῆ) σ' ευχαριστῶ γιὰ τὰς γράσεις; Γοργῆν Φανοπούλαν (μὴ στενοχωρησῆ γι' αὐτὸ ἀπὸ εἶναι τόσο πολλὰ τὰ μαθήματα, ἔχεις δίκαι;) Μαργαρίτω Ὀνειρῶ (κί' ἐγὼ νομίζω, βεὶ ἡ καθήγγητος αὐτὸς δὲν κίενε καλὰ νὰ βρίζῃ εἶσι καὶ μάλιστα με τὰ φυτικά ἐλαττώματα, κουτσὸ, στραβὸ κτλ. σὲς ὅμως πὺ ἔχετε κρῖση, δὲν θὰ τὸν πάρειτε βίβλια γιὰ παράδειγμα; καὶ τὸ ἐλάττωμα τοῦ θὰ τὸ ἀπιδίδετα σὲ κάποια ἀδυναμία σεβαστῆ—ὁ πρῶτος, ὁ καθήγγητος, ὁ πῆτερ; ἔχουν κί' ἕνα λόγο παραπάνω...) Ἀδοκράτορα τῆς Ἐλευθερίας (γράφε μου λοιπὸν δταν μπόρῃς) Θάλειαν Τῶ (ἔστειλε ἔτσι, νὰ μοῦ γράψῃς) Τριανταφυλλίαν (ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπλάσμα) Μαγεμένην Ρεματιῶν (ἔστειλε τὸ γραμματικὸ σου χαριτωμένο!) Ἀτιμὸν Ὀσζοντα (ὄχι μόνον διὰ τὴν Σελὶκα δέχομαι σύννομα) Δελικίητον (ἔγραψα καλὴ ἱαχονή) Ἀπελευθερωθῆσαν Ἑλλάδα (καλὰ λατὸν, εἴη ὅπως ἔμπιστοσύνης) Χίμη τῆς Γραβῆ; (ἔλαβα, ευχαριστῶ ἔστειλε «Κόν. Πρ.» καὶ ῥῆλα 1—7 τὰρα θάρσιω νὰ δημοσιεύῃ ἀποτέλεσματὰ) Γεώργ. Ἀλεξανδρίδην (ευχαριστῶ πάρα πολὺ δὲ παρουσιασθῆ τίποτε, θὰ χρησιμοποιήσω τὴν ευγενῆ σου προσφορὰ) Μεγάλην Ἑλλάδα (ἔστειλε «Ζακ. Μαντ.») Ἀνομιλόκα δον (συμμορφώματι ἀπὸ σημερα καὶ σὲ περιμένω) Μαντιῶν τῶν Δελφῶν (ἔλαβα, ευχαριστῶ Πν.) Ἀσχῆσις θὰ στείλῃς μόνον δταν προηρηθῆ ὁ σχετικὸ Διαγωνισμός; Ἀνδριάνο Γιασεμί (λεπτομερῆς περὶ τοῦ Διαγων. τῶν Ἀδσῶν βίβλικας εἰς τὸ Δ' κεφάλαιον τοῦ Ὀδγγοῦ) Κόζην τοῦ Αἰγαίου (ναί, κί' ε χρόνιο γίνετα Δημοφίλιασμα χαίω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστορῆ σου) Νωπλεικὸν Ἀδοτῆα (ἔχει καλῶς;) Νωβέλ' αν (καὶ εὖ ὄμορφη ἀρραστῆσι!) Ἀοης (ἡ τῆα σου δὲν εἶναι ἀσχημῆ ἀλλὰ σημερα, με τὴν μεγάλῃ ἀκρίβεια τοῦ χηρῆσι, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ;) Α. Δ. (πολὺ σωστὰ α τὰ ἐπειθῆ ὅμως εἶδα δὲ παρεξηγῶνται ὅλα, καὶ τὰ ἐλάττωμα, ἀποφάσινα νὰ μὴ γράφω τίποτα τέοιο' αὐτὸ ἄλλως τε κάνουν κί' ὅλα τὰ ευρωπαϊκὰ περιοδικὰ πὺ εἶναι

γιὰ παιδιὰ κί' εἶναι, μοῦ φαίνεται, τὸ καλύτερο) Ἀντίβαν (ναί, καλὸ θὰ ἦταν μὰ τῆλα πὺ γράφει τὸ φύλλο, τὸν ἀπαρολοῦν τόσο πολὺ, πὺ δὲν βρίσκεται νὰρὸ μόνον, ἀντὶ μεταφράσεως, μποροῦσε νὰ βάζῃ ἕνα πρωτότυπο μυθιστόρημα; μὰ εἶναι τὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων) Δημ. Κ. Ἀσημ. (ἄλλο ψευδώνυμο στείλε' αὐτὸ πὺ προτείνεις, ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὴν Κανονισμῶ) Μυρμαρογῆν τῶν Ἀσπρον (γιὰ τὴν ὑπόδοχὴ μὴ ἀμφιβάλλεις! ὥστε κόμης, δὲ, μὴ μπορεῖς ἐγὼ ὠπῆσαι σ' ευχαριστῶ γιὰ τὴς τόσο καλῶς διαθέσεις) Ἰέρων τοῦ Πόγου (Π. Πενύματα στεί ε μου; γιὰ τῆλα θὰ πὺ σὺ προτεγῆς) Γεώργ. Κάρ. (ευχαριστῶ πολὺ) Ἄθαν. Ρίζον (δὲν τὸ γνωρίζω δὲν ἔχω καιρὸ, βλέπετε, νὰ διαβάσω ὄχι τυπώσεται) Στέφανον Ἀρσίνης (τὸ ἔστειλα ἐπὶ συστήσει τὴν 28 Δεκεμβρίου) Σβέντζον, Κόμια τοῦ Ἄγαλου, Φοιδόλην, Ἐοσιῶ Δ. Σολωμοῦ, Μελαρὸ Σελιωτικῆ, Μακεδονικῆ Ἰδαῶδες; Συραῶν δὲ Μπερζεράν, Μελλοθάνανην, Κόνισον κτλ. κτλ.

Ἀδρόν τῆς Ἀδρόας, Κόκκινον Ἀάβλονον, Θρακικὸν Ἰδαῶδες, Ἀρην, Κατεργαροῦλαν, Ἐρῆκονα, Ἰαπότην τοῦ Δικαίου (ἔστειλε).

Εἰ: δσας ἐπιστολάς ἔλαβα, μετὰ τὴν 18ην Ἰανουαρίου θάπαντήσω με τὸ προτεγῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 193ου Διαγωνισμοῦ ἡδσων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ ἡδσων δεκατὶ μᾶχρι τῆς 28ης Μαρτίου ἀλλὰ καὶ πῶραν τῆς προδοσιμίας κατῆς ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, δσας καὶ τῶν προηγουμένων φύλλων]

110. Δεξιγερτος
Ἀπνομιὰ κτητικῆ
Μ' ὄνομα γυναικεῖο ἐνάθησε
Κί' ἀπὸ τὴν ἐνωσῆ αὐτῆ
Πόλη στὴν Παλαιστίνην φανερώθηκε.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πετροῦδῆ

111. Συλλαβόγερτος
Ἐνα γράμμα, νότες δύο
Με τὸ ἴδιο γράμμα ἐνώνω
Κί' ἕνα πάθημα ὀφθαλμοῦ,
Πὺ σὲ κάνει εὐθὺς βουβὸ.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρον Γάτου

112. Στενιχόγερτος
Εἶνα πράδοτης,
Ὅπως τὰς ζε,
Χρᾶν τὸ κεφάλι
Καὶ φωτοδότης
Ψηλὰ προβάλλει
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φλώγου Ροδάντη

113. Αἰνῆμα
Τρεα πράγματα, ὅποια θέλῃς,
Μὰ χωρὶς ὀρθογραφία,
Πάρα καὶ θὰ ἴδῃς ἀμέσως
Παλῆα χῶρα στὴν Ἀσία.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ταλκᾶ

114. Ἰονία
+ *** = Νεογόν τῶνον
* + ** = Μέρου τῆς γῆς
** + ** = Ἠλιτωμένος.
* + ** = Μέρου στρατοῦ.
+ *** = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ ἡδσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
Ἐστῆλη ὑπὸ Ἐθάνθ. Π. Τσαλαπῆρα

115. Ἀο Θμητικὸν Παλίντρον
4, 8, 3, 10, 40 — X: + = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὅποιοι ἢ τᾶξίς δὲν θάλλαξθῆ, νὰ παρενθετοῦν

ἀριθμητικὰ σημεῖα ὥστε, ὥστε τὸ ἀγαθὸν τῶν πράξεων πὺ θὰ σημειωθῶν, νὰ εἶναι μηδέν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐρῆκονος

116. Κρυπτογραφικὸν
123245 = Ἰστοριογράφος.
2325 = Πτηνόν.
3245 = Ζωή.
41345 = Εἰσυχία.
54142 = Ἀρχαία πόλις.

Ἐστῆλη ὑπὸ τ. Μαν. δονικοῦ Ἰδαῶδως

117-121. Μαγικὸν Φθόγγος
Ἡ ἀνταλλαγὴ δύο συνεχῶν γραμματικῶν ἐκῆτης τῶν κάτωθι λέξεων δὲ ἐνὸς μωσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνω ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ζιῶν, λῆος, νῆρος, ἄκος, ὀσινός.
Ἐστῆλη ὑπὸ Κων. Δ. Τριανταφυλλῶν

122. Ἀσπῆ Ἀρροστῆσις
Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, καθὼς καὶ τὰ ῥῆτα αὐτῶν γράμματα, σχηματίζουν ἀπὸ ἕν χροῖμα:

1. Παιγνίδι τῆς ἐπάουλας, 2. Δένδρον ὀπωροφόρον, 3. Ὀργανον γυμναστικόν, 4. Πόλις τῆς Μακεδονίας, 5. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, 6. Ἀρχαῖος βασιλεὺς, 7. Φυτικὸν ὕφρον, 8. Ἀνθρωπίκος.
Ἐστῆλη ὑπὸ τ. Ἐλευθεροῦ τ. Παυλῆδος

123-24. Φωνηεντέλιπα
1.) λγ — δε
2.) β — φλσς
Ἐστῆλη ὑπὸ τ. Ὀνεῖλου τ. Κόφρου

125. Ἰγῆφος
Τ; α

Ἡ ἰσοψηφιστικὴ ἀσκήσις
Ἡ σφαιρὴ καὶ ἡ περὶ
Ἡ ἰσοψηφιστικὴ ἀσκήσις
Ἡ σφαιρὴ καὶ ἡ περὶ
Ἡ ἰσοψηφιστικὴ ἀσκήσις
Ἡ σφαιρὴ καὶ ἡ περὶ

Ἐστῆλη ὑπὸ τ. Παναλλῆν. Ἐλευθερίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθῆς

126. Στοιχειόγερτος
Je suis un grand savant
Mais un triste docteur,
Puisque me consulter
C'est m'arracher le coeur.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Σέβ. Ραβενγᾶ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσε. τοῦ φύλλου 64

630. Ἀάτος (ἄδ, ἴος) — 640. Ὀρα-θάραξ. — 641. Ἀάρος-Πάρος Πάλος. 642. Φώη-κωφῆ.
643. Α Α Τ Ο Ν Α 644. ΙΠΠΟΣ ΠΕΡΙ ΠΡΟ ΟΙ Σ
Α Υ Υ Ι
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν
Ω Κ Ι
Φ Α Ν 645 649. Διὰ τοῦ Π; ἄρα, πόρος, κῆρος, Πάτος, Λεπίε. — 650. ΤΑΜΒΕΙΣ-ΙΟΔΑΝΟΣ (ΤεΡβιχόρα, ἈλΟνησας, ΜιΔιμνος, Ἐλάρος, ΣίΝας, ἸοΟκράτης, ΣίΣωστρις.) — 651. Πολλῶν κρητῶν ἐστὶν ἀφανῆς φίλος ἢ ἐμπερῆς χρυσός. — Σδ-νους ἔστις (ἔ' ἐν ους-ε' ἐν ἰε.)

ΟΙ ΑΛΛΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συμμορφῶνται παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὸν διευθύνειν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτίπωση τῆς νέας ταυτίας. Ἄλλως δὲν εὐτυγχόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1899)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἐπάροχον ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης ὀκτώ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δραχ. 5,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δε. 5,80 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)
ἐπάροχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὄλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀρρομῶς δε. 16 καὶ ρομμένως δε. 18. Ταχυδρομικῶς τέλη ἐκᾶστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ὄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν λεπτά 50 ὁ ἀρρομῶς καὶ δε. 1,50 ὁ ρομμένως, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δε. 1,50 εἰς ἀρρομῶς εἰς ρομμένως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Διὰ 1 εὐρ 10—τὸ πολὺ λέξεσι με ἀπὸλα στοιχεῖα δε. 2 (ὁ ἐλάχιστος δεος.) Πῶραν τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξ. με παχὺ δε. 20 στοιχεῖα λέξ. 30 καὶ με κερφαλά λέξ. 40. Ὁ χροιστὸς πῆρος δε. 1.
[ΚΑ—57]

ΣΤΑΛΟΓΟΣ ΒΥΡΩΝ
Σ Κυρία με τὰς Καμείλας, σὲ ἀνακάλυψασι εἶσαι ἡ Μαρία Μαντᾶ.
[ΚΑ—58]

Στοὺς Πληρωμένους Χρυσιστῆν καὶ Πίστιν—Παιτῆρα: Καλῶς σὰς βόηκα με χαρὰ. Πεισματῆρα
[ΚΑ—59]

ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
Ἰδρυθῆ ἐν Τριπόλει Διαπλάστικος Σάλλογος ὑπὸ τῆν ἄνω ἐπωνομίαν. Ἀυτοκράτορα: **ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ** Διάδοχος: **ΡΙΓΟΛΕΤΟΣ** Πρωθυπουργοῦ: **ΕΛΛΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΙ:**
Σεσπαθῆμα: **ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ** Πνευμ. Ἀσκήσι: **ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ** Μικρ. Διαγωνισμῶν: **ΤΣΟΠΑΝΚΟΣ** Οἰκονομ.: **ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΑΣ** Διεύθυναις Αυτοκρατορίας: κ. **Κωνσταντῆνον Ν. Ταῦρον, Τριπόλι.**
[ΚΑ—60]

Ἀγαλλῶσω σ. ρ. Γραφεῖται: Θρασύβουλον Βογιατζῆδην, ὅδου Ἰουλιανού 3. Ἀθήνας.
[ΚΑ—61]

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΨΥΧΡΟΦΙΑ "ΑΝΘΩΝΑΣ"
Ἡ περῆρη διάλεξι τῆς Συνορασίας ἀπὸ τῶν Χ (ὁ βίος τοῦ Πολυπότ) θὰ γίνῃ αἰρίο στίς 10 1/2 ὅδου Σολωμοῦ 51.
[ΚΑ—62]

Ἰδρυται σάλλογος «Κωνσταντῆνος» ἰσοπῆων διαδοσῶν «Διαπλάσεως», ὑποστηρίξει ἰσραῖον ψευδωνύμων στὸ Δημοφίλιασμα κ.τ.λ. Πρόεδροί: Κ. Πολίτης, Ἀντιπρόεδροί: Ἀνδρεῖος Φωιδόρος, Ταμίαι: Πόγγηνη Λοκῶ, Γραμματεῖς: Κωνσταντῆς Βόσπορος, Π. Βουλιανός, Συμβουλοί: Πρόδοκος Μακεδονίας, Ἑλλάς τοῦ Πόγου, Γραφεῖα: Σαλαμῆνος 53. Ἀντιπρόσωπος ἐν Κωνσταντοῖ: Δ. Μαυρίδης.
[ΚΑ—63]

ΠΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ, ἡ ὕψηλ σὰς ἐπιθυμία εἶναι καὶ ἰδική μου... Περιμένο...
ΣΤΟΣ ΣΤΗΡΗΧΟΣ (Μεγάλη Ἰδέα κ. ἂ.)
[ΚΑ—64]

Ἀγαλλῶσω, ἀνεκάλῶσω Μ. Μ. με ὄλους, λοιπὸν ἐτοιμάσατε ἕνα ἡραῖον τετραδία γιὰ τὴν Μυστηριώδη Ὑποκρίτῶν.